

Reminiscence !

Reminiscence I

(fotografie 1968 – 1976)

Martin Rybák

Brno, 2021

Věnováno kamarádům. Naše cesty se rozešly a je na čase se zase sejít

PROLOG

Vzpomínání na staré časy je příjemné. Zejména se dobře vzpomíná na mládí. To nám, dosud mladým pamětníkům, jde zatím ještě skvěle. Nejlépe, je-li nás pamětníků více pohromadě. Paměť je milosrdná a uchová si hlavně to radostné. A vzpomeneme-li si i na průšvihy, které nás doajista neminuly, tak už víme, jak vše dopadlo, což je výborné. Neboť obavy z nejistého a nepříjemného bývají horší než skutečnost sama.

Vzpomínání na staré časy je prostě příjemné.

MÍSTO PŘEDMLUVY NĚCO Z HISTORIE

... a tohle jsem já

Takhle to začalo—ve školce. Uprostřed sedí Libor.

Bydleli jsme kousek od sebe, chodili do stejné školky a potom i ve škole jsme na sebe naráželi. Když jsme dorostli do jinošského věku (Zuzka tohle naštěstí vynechala), spojil nás zájem o děvčata a sport. (To Zuzana taky vynechala, tedy kromě sportu).

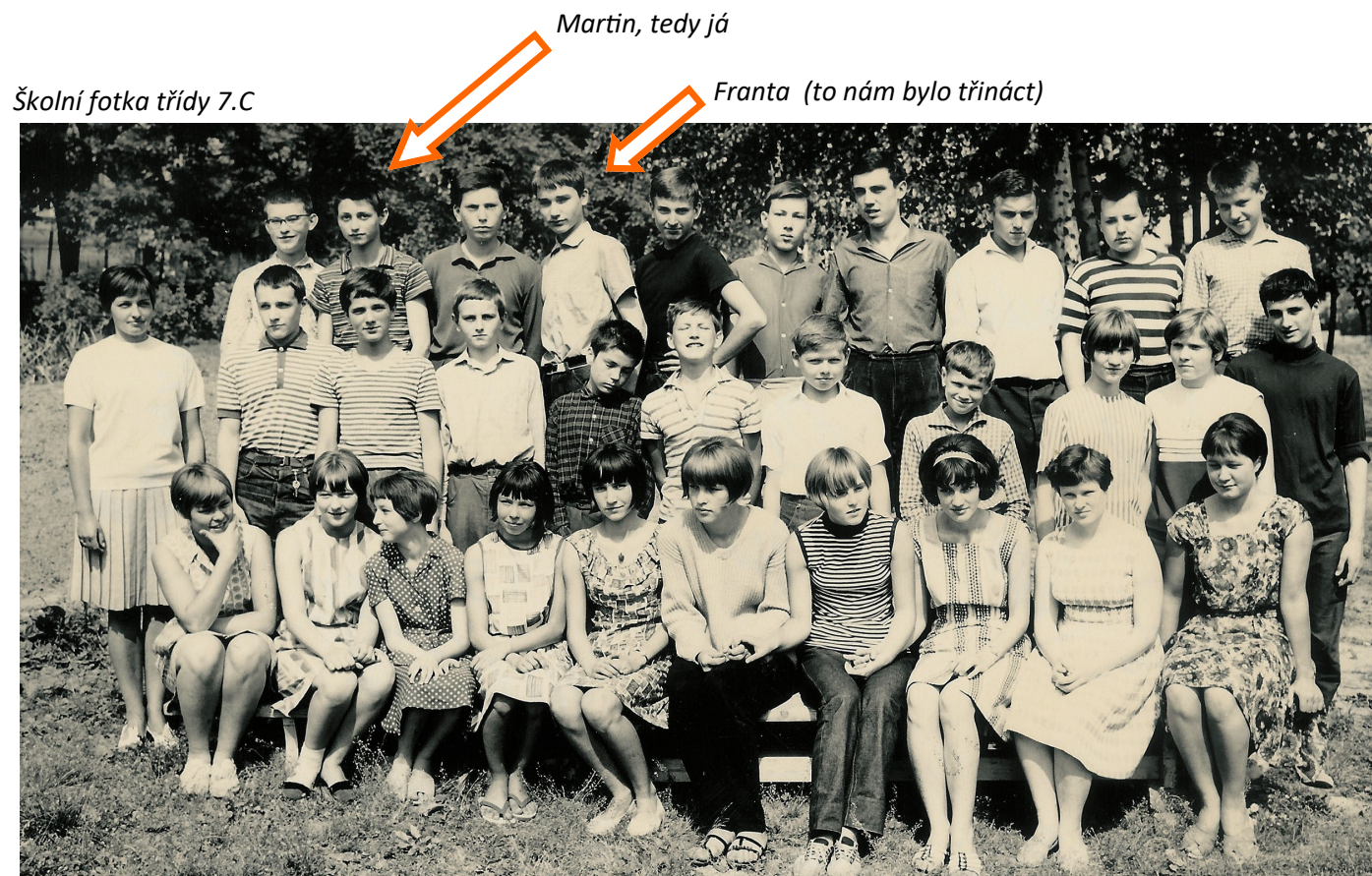
A protože nejbližší antukový volejbalový kurt byl přímo na dvoře internátu zdravotní školy na Lipové, oba zájmy se zákonitě proluly právě zde.

Takhle vypadala Liborova sestřenka Zuzka, když se převlékla za sněhovou vločku

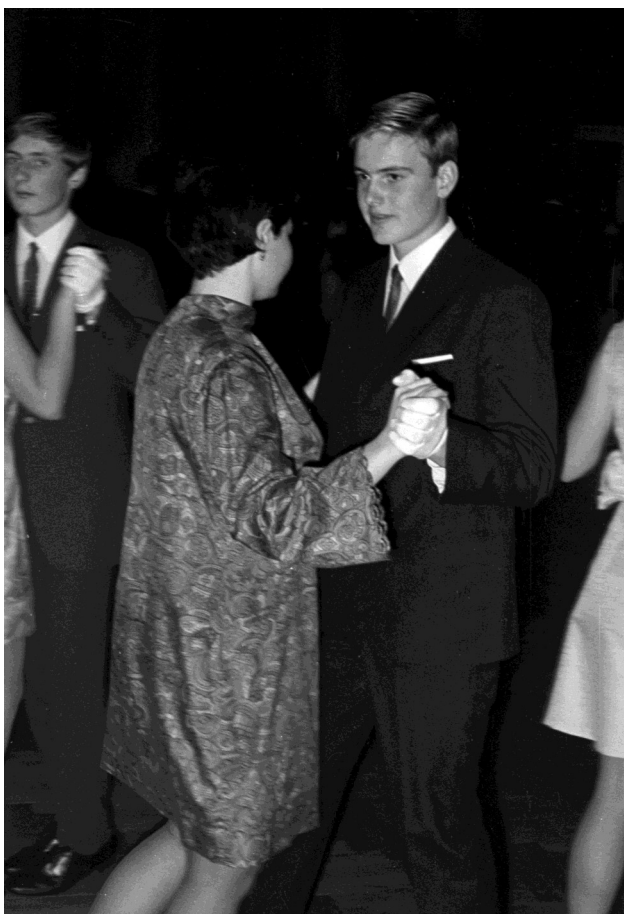
Posilovna vybudovaná ve sklepě u Zdeňka sloužila kulturistice přes den. Navečer se měnila v útočiště mladých párů. Ovšem ve vsí počestnosti, protože budoucí zdravotní sestry či laborantky musely být před desátou zpět na internátu, který byl naštěstí blízko. Nebylo to tedy žádné doupě neřesti. Pila se pouze kofola, nekouřilo se (byli jsme přece sportovci) a dodržoval se—většinou—noční klid. Činky byly uloženy diskrétně za závěsem a stěny byly vyzdobeny plakáty s portréty zakladatelů, pokud mě paměť neklame, namalované Liborem. Kódový název tohoto zařízení byl *zvonice*, ale proč, to tedy nevím. Ve sklepě byl v létě tam příjemný chládek, zato v zimě nepříjemná kosa. K ohřátí na snesitelnou teplotu sloužila kamínka na uhlí, které jsme poctivě kradli na dvoře internátu. Říkám poctivě, protože jsme tímto teplem zahřívali vybrané studentky. Vlastně jsme je chránili před svody velkoměsta.

A tohle vše probíhalo v Brně v letech 1968 až 1973. I když tím datem si nejsem moc jistý. Každopádně se naše cesty potom postupně rozešly. Někteří se oženili, jiní museli na vojnu ... a děvčata se z internátu vrátila zpět do rodných hnízd. Tedy až na jednu výjimku, jak se ukázalo později.

1968

Zdeněk...

... a Martin

Základku jsme dokončili všichni roku 1967. Sotva jsme se začali trochu rozhlížet po světě, začalo nadějně pražské jaro. Tak jsme tomu neříkali, nikdo netušil, že zůstane jen u jara. My jsme se ovšem museli věnovat důležitějším věcem než politice, jako třeba tanečním.

Zdeněk (a spolužačka Hana)

Silvestr roku 1968. Večírek se konal u Emany P. Poprvé a také naposledy. Asi jsme něco rozbili.

1969

V lednu se Jan Palach upálil a i my jsme si uvědomili, že legrace skončila. Pokud si někdo ještě myslel, že lidé se semknou proti ruským okupantům a jejich českým přísluhovačům, rychle vystřízlivěl.

Ve škole odcházeli staří a přicházeli noví profesoři a řada našich spolužáků emigrovala. Pomalu, ale jistě nastupovala normalizace.

Náměstí Svobody

Kounicovy koleje

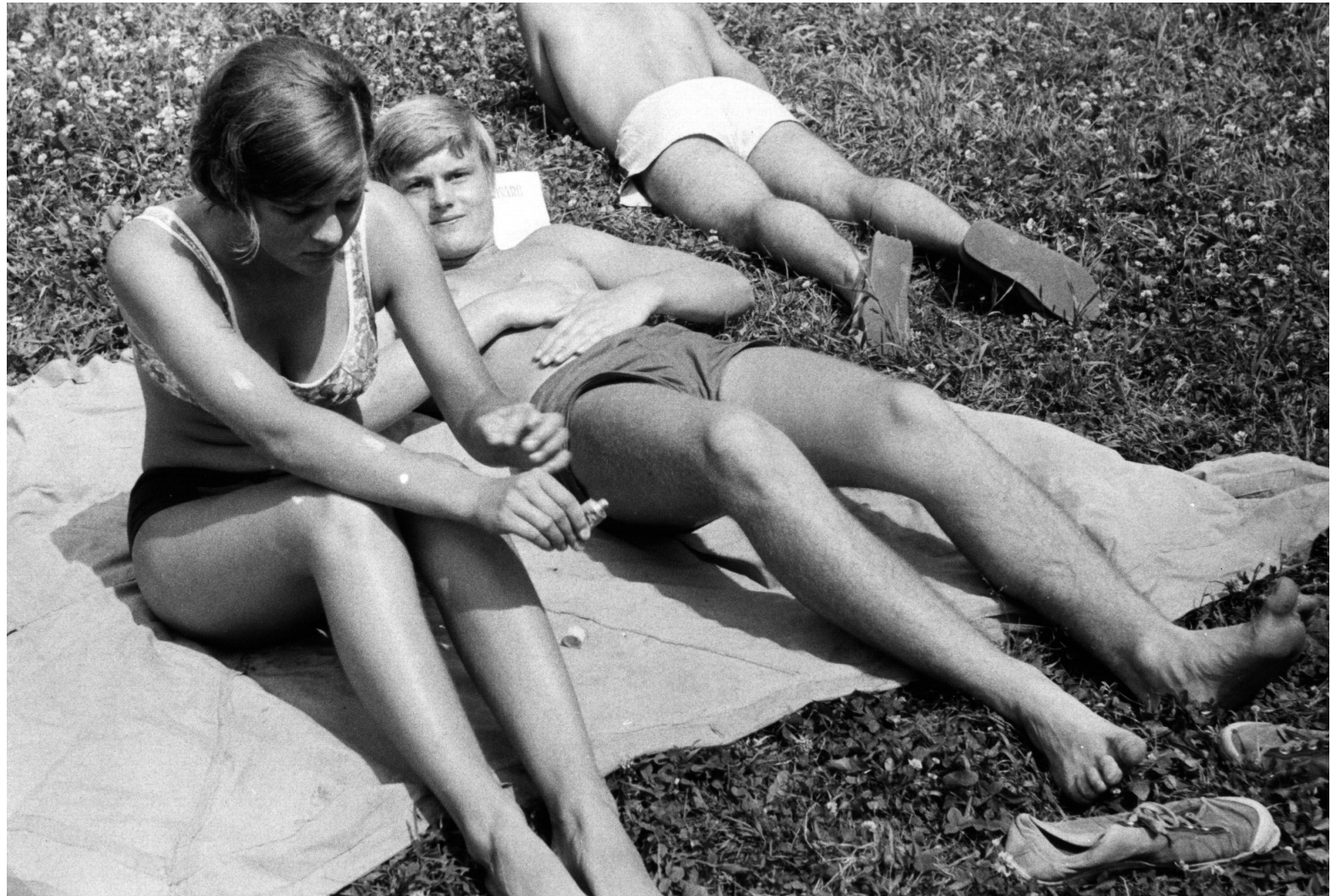

Kounicovy koleje

Prázdniny na Sýkovci neměly chybu. Vypadá to, že jsme je trávili povalováním, ale opak byl pravdou. Většinou jsme byli na hřišti nebo ve vodě. Taky jsme dbali na řádnou výživu. Standardní nákup byl 7 rohlíků a litr mléka na osobu denně ke snídani, obědy a večere jsme měli zajištěny v rekreačním středisku. A pivo ani rum jsme tenkrát ještě nepili, ostatně ani nebylo moc za co.

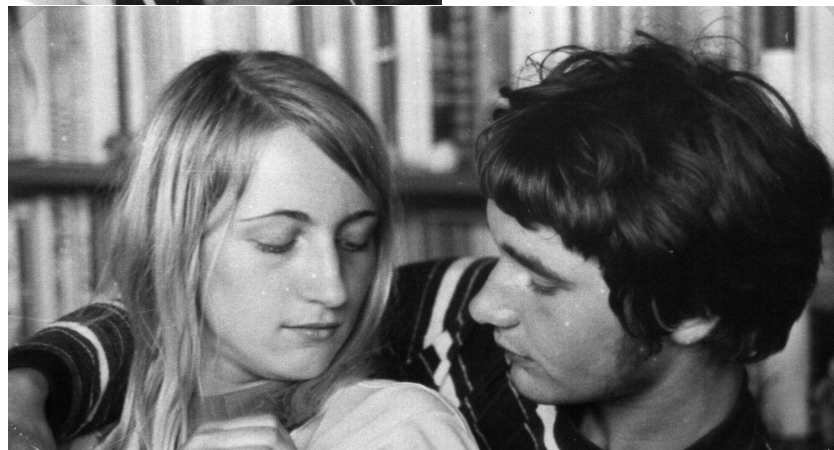

1970

<<< *na předešlé straně* Mejdán (jak je vidět, velmi počestný) na Havlíčkově. Zleva: Marcela, Zdeněk, Eva, Julie a Franta. Tedy Julie se určitě nejmenovala Julie, ale za nic si nemohu na její jméno vzpomenout. Je to faux pas o to větší, že s ní jsem chodil (nebo se o to snažil) právě já. Bylo to milé děvče z Moravských Budějovic, kde měli cukrárnu či něco takového. Po maturitě jsme se tak nějak rozešli. Marcela hrála dobře volejbal a myslím, že jeden čas i v Universitě za dorostenky.

Po maturitě a po (úspěšném) absolvování přijímaček na školu jsme si mohli začít užívat prázdnin. Tehdy ještě nepatřilo k dobrým způsobům, aby celá třída po maturitě sedla na letadlo a vydala se někam do tropů k moři. Vlastně bylo přímo zakázáno se někam vypravit bez příslušných doložek a devizových příslibů.

Takže jsme (tedy Zdeněk, Ivan a já) podnikli čundr po Sázavě. Vyrázil s námi i Roman, ale toho jsme předali do péče Irči v Havlbrodě.

Bylo to z dnešního pohledu náročné: žádné karimatky nebo spacáky, jen ošoupané deky, místo čelovek svíčky a březové větve, co hoří i syrové, místo vařiče. Jeli jsme na 14 dnů a nějak si neuvědomuji, že bychom někdy jedli v hospodě.

V noci mi pod krátkou dekou či vlastně starým plédem bylo zima, a když navíc pár dní přšelo, zima přímo kurevská. Ani jsme neměli žádný rum.

Sázavu jsme opustili, jakmile se kvodě přes chaty pražáků nedalo dostat, a jeli se trochu zotavit za Marcelou, co měla babičku v Nekoři, pokud se nepletu. Ta skvělá babka pro nás měla nachystané peřiny! Ale to jsme, u vědomí naší hygienické situace, raději s díky odmítli a usalašili se ve stodole na seně.

Ivan

*Eva a Ivan se
svoji kytarou*

*Po vandru jsme se museli zrekreovat a trochu se i ohřát opět u
Sýkovce. Zdeněk, Zuzka, Eva Procházková s Ivanem a Jardou*

1972

Divadlo Husa na provázku (jo, napřed se tak ještě chvíli jmenovalo) bylo pozitivním ostrůvkem v době normalizace.

Bolek Polívka exceloval ve hře Meziřeči I. Vyskočila. Poskládat svoje dlouhé nohy do miniaturních sedadel v loutkovém divadle Radost, kde začínali hrát, ale žádná radost nebyla.

Vysoká škola přinesla nové zájmy a výzvy. A taky novou lásku—Mirku z Hodinína. Sice nám to vydrželo jen dva roky, ale bylo to pěkné.

Silvestr 1972—Vidly

Zdeňkův spolužák nám navrhl strávit Silvestr na lovecké chatě lesní správy v Jeseníkách. Mělo to být domluveno přes jeho otce náměstka.

Nakoupili jsme tedy několik lahví vína a taky kuřat, neboť bylo přislíbeno jejich rožnění na v krbu na chatě.

*Toto není nepořádek náš, tak-
to jsme to našli.*

Trochu nás převapilo, že kamarád s námi nakonec nejel, ale po ujištění, že nás čekají, jsme vyrazili do hor.

Lesní závod jsme našli, ale žádnou loveckou chatu s krbem. Taky o nás nikdo nic nevěděl. Nakonec se mladá paní lesní slitovala (studovala naštěstí v Brně) a umístila nás do ubytovny lesních dělníků. Jak to tam vypadalo je zřejmé.

Lednička tam nebyla, protože celé to byla jedna velká lednice. Kuřata jsme se pokoušeli bez valného úspěchu upéct v remosce, kterou nám ta hodná paní naštěstí půjčila.

Roman s Irčou lyžovali, i když sjezdovka to byla kraťounká. Mě zato bolel zub a vyžadoval neustálý přísun léčivých nápojů, hlavně rumu.

Ale výstup okolo zamrzlých vodopádů Bílé Opavy z Karlovy Studánky byl nádherný. Jen mačky nám chyběly.

Postelí sice bylo pro všechny dost, ale zahřát se v nich byl problém

1976

Nová radnice, Irena a Roman

Lidé doufají, že svatbou něco začíná. To je sice pravda, ale už neříkají, že to , co začíná, jsou obvykle hlavně starosti.

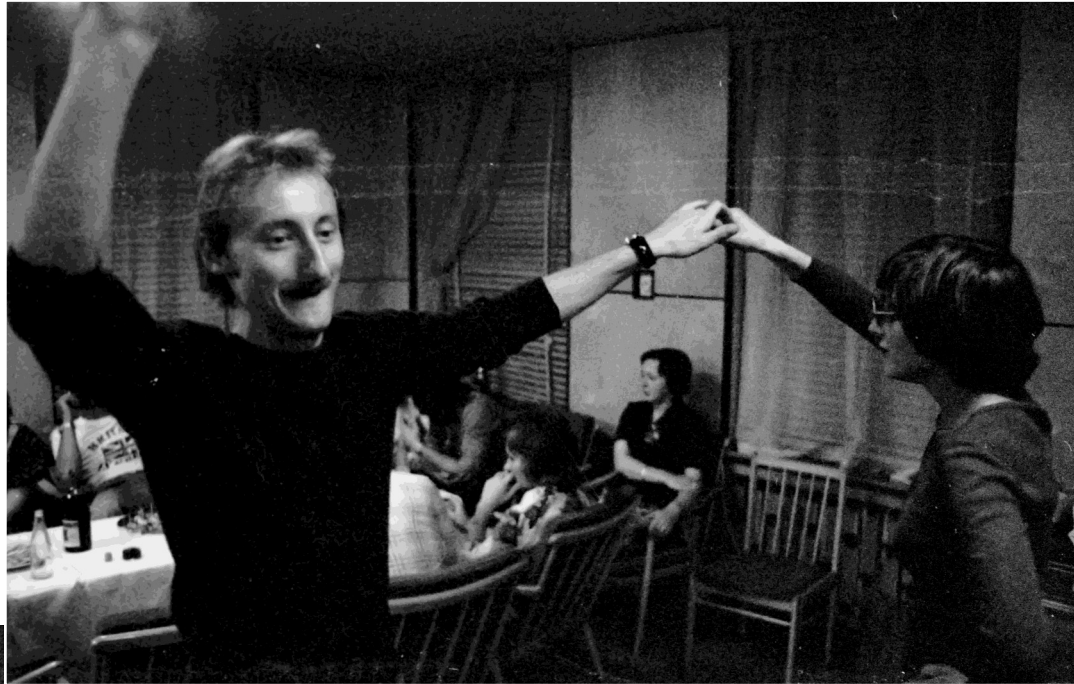

Nevím, z čeho panna nevěstinka maturovala, ale takhle se řetěz přeřeže jen těžko. Ještě štěstí, že ženich má nožku útlou jako laňka. Což dovedně skrývá pod módním střihem svých kalhot.

1978

Zuzana a Martin

1979—2021

... pokračování příště

EPILOG

Roman Stejskal

Libor Šmídek

Zdeněk Zedníček

Franta Voznica

Zuzka Dvořáková

Irena

Martin Rybák

Marcela

Eva

Mirka

Júlie

dívka úplně jiného jména